

SOLBLÄNK

Nr 1 • 2010

Elsas egna ord

**Jalle var med från början
Öppen kommunikation bäst**

**BARNCANCER
FÖRENINGEN**

I STOCKHOLMSREGIONEN

BCF STOCKHOLM

Ordförande

Pernilla Ulfvengren 070-787 09 06

bcfernilla@gmail.com

Vice ordförande och ansvarig utgivare för detta nummer

Monica Wessman 08-751 14 28

monica.wessman@gmail.com

Sekreterare

Karin Mellström 070-230 80 02

karin.mellstrom@gmail.com

VISOMMIST

Tina Lejdemyr 070-710 33 55

lejdemyr@gmail.com

Familjekontakt

Carina Halfvards 073-570 46 49

carinahalfvards@hotmail.com

Unga Vuxna

Gustaf Laudon 070-201 51 51

gustaf.laudon@ownit.nu

Syskonstöd

Linda Jansson

syskonstodjare.linda@gmail.com

Marknad

Vakant

Föreningens representanter i Barncancerfondens styrelse

Pernilla Ulfvengren (ledamot)

Karin Mellström (suppleant)

Föreningens representanter

i Barncancerfondens medicinska arbetsgrupp

Karin Mellström

Ebba Nordesjö

Redaktion Solblänk

Redaktör och grafisk form Carin Gottlieb

0731-58 62 32 info@vinterhallon.se

Barncancerföreningen i Stockholmsregionen

Föreningslokal Brävallagatan 6

Postadress: Box 76, 101 21 Stockholm

073-976 15 86

stockholm@barncancerforeningen.se

PG 90 02 90-8, BG 900-2908

Omslagsbild:

Elsa Landgren (Foto: Carin Gottlieb)

Hej!

Nu är det 2010 och ett nytt år för Barncancerföreningen i Stockholmsregionen. Vi ser fram emot ett spännande år där vi bland annat kommer ha Ungdomslägre för alla Sveriges Barncancerföreningars Ungdomar och Unga Vuxna. Vi planerar också att kunna genomföra någon större insamlingsaktivitet i samarbete med Barncancerfonden. Håll utkik på hemsidan under våren.

Just nu planerar vi årsmöte och i år blir det en ny ordförande. Jag kommer att avgå och har redan, i november, lämnat över det löpande till vice ordförande Monica Wessman fram till årsmötet. Det känns riktigt bra att andra tar över. Jag ser att den tid för föreningen jag INTE har haft sedan sommaren på olika sätt har bromsat verksamhetens utveckling. Sedan i våras har vi haft en styrelse som kunnat göra så mycket mer om den bara fått chansen. Arbetet med att strukturera styrelsearbetet och delegera ansvarsområden blev inte helt som planerat och på så sätt blev inte de nya så involverade som jag hade hoppats.

Rebecka dog 2003. Det är i Barncancerföreningens sammanhang som hon, i min vardag i dag, oftast kommer på tal. Jag träffar fler människor där som känner Rebecka, som minns henne eller i alla fall har träffat henne, än jag gör någon annanstans. Detta sammanhang har varit oerhört viktigt för mig och är det fortfarande. Ibland får jag förfrågningar om aktiviteter av föräldrar som har, eller har förlorat, barn i cancer. Just när jag får frågan kommer jag sällan på att föreslå att man kan aktivera sig i styrelsen eller annan verksamhet. Jag glömmer att berätta att man på så sätt träffar fantastiska människor och får vara i ett sammanhang där mycket som tidvis är svårt bland människor utanför, är helt naturligt. Så till er som undrar vad vi har för aktiviteter, tänk på att det kan vara att just vara med och skapa bättre förutsättningar för barn och ungdomar med cancer. Det kan vara minst lika mycket värt som att delta i stödgrupper eller vara med på årliga aktiviteter.

Tack för mig! Men, vi ses på årsmötet!

Bästa hälsningar
Pernilla

FESTEN

“BARNCANCER ÄR INGEN FEST”

Alla kan göra någon skillnad. Det säger Lena Sättare som 27 mars ordnar en fest på Solnadals värdshus till förmån för Barncancerföreningen. En biljett till festen, som är för vuxna, kostar 400 kronor och inkluderar välkomstdrink och buffé. Festdeltagarna utlovas en speciell kväll med många överraskningar. Pengarna från inträde och kvällens lotteri går till Barncancerföreningen i Stockholmsregionen. För att anmäla sig maila Lena på lena.sattare@spray.se. Se även www.barncancerfesten.blogspot.com

Viktigast att prata

Text: Carin Gottlieb

En öppen kommunikation under barnets sjukdomstid har stor betydelse för föräldrars långsiktiga välbefinnande. Att dela sina tankar med någon och att ha en öppen kontakt med barnet. Att få veta barnets prognos av läkare, i synnerhet inför ett barns förestående död. Detta är några av slutsatserna i Ulrika Kreicbergs forskning.

Ulrika undervisar på läkarutbildningen och vidareutbildningen för sjuksköterskor vid Karolinska Institutet men reser också runt och föreläser både nationellt och internationellt. Hon har, efter att ha försvarat sin avhandling, varit på alla barnonkologiska centrum och VISOM-MIST-grupper men tycker själv att de frågor hon har forskat om är viktiga att delge även primärvården och allmänheten.

En kväll i slutet av januari föreläste Ulrika vid Försorg, Resurscentrum för barn och vuxna i sorg. Deltagare var framför allt föräldrar som har mist ett barn i cancer. Några av föräldrarna deltar i Barncancerföreningens sorggrupp som i höstas startade hos Försorg.

Ulrika Kreicbergs är sjuksköterska med lång erfarenhet i vården. När hon i slutet av 1980-talet arbetade på barnonkologen vid Karolinska sjukhuset fick hon många tankar om hur människor reagerar vid ett barns död. Hur mår föräldrar som har mist ett barn och vad kan vården göra för att föräldrarna ska må bättre var frågor som hon ställde sig. Dessa blev utgångspunkten för det som skulle bli hennes avhandling.

Avhandlingen var klar 2004 och har fått ett mycket positivt mottagande. Från läkarhåll får Ulrika frågan om hon inte kan göra ytterligare en undersökning i ämnet. När Ulrika började sitt

arbete lät det annorlunda. Från sjukhus-håll sa man då ”riv inte i gamla sår”.

Ulrika har en förhoppning att hennes forskning ska leda till att rutiner i vården förändras. Till exempel att kommunikationen med familjer blir mer öppen och att vårdpersonalen på ett professionellt sätt kan stödja föräldrar att prata om döden med sitt barn. Det är också viktigt att familjen erbjuds professionell hjälp efter ett barns död.

Ulrikas forskning har också hjälpt till att slå hål på myter, till exempel att ett par som har varit med om sitt barns död oftare än andra skiljer sig. Motsatsen visades i en nyligen publicerad rapport av Ulrika och hennes doktorand Alexandra Ellegård. Ulrikas råd till drabbade är bland annat att ställa krav på närstående och att prata med varandra.

Efter föreläsningen var Ulrika med i en öppen diskussion med föräldrarna. Myten om skilsmässor ventilerades liksom också erfarenheter av hur vården har tagit hand om paren efteråt och om hur olika bemötandet från omgivningen har varit över huvud taget. Alla var överens om att det är bättre att utomstående visar att de vet vad som har hänt än att låtsas som ingenting eller dra sig undan. Likaså att ett liv är ett liv oavsett hur långt det har varit och att sorg är sorg och kan vara på olika sätt för olika människor.

Spinn of hope

Spinn of Hope är ett spinningevent som äger rum på många olika platser i Sverige lördagen den 27 mars från klockan 7.00–19.00.

Målet är att samla in 1 miljon kronor till Barncancerfonden som i sin tur fördelar pengarna mellan de deltagande Barncancerföreningarna.

Samla ihop dina vänner och bekanta och bilda ett lag på 1–12 personer och spinn för de cancerdrabbade barnen och deras familjer. Ju fler lag, desto mer pengar.

Anmäl er på www.spinnofhope.se

Medlem 2010

Välkommen som medlem 2010. Ditt stöd betyder så mycket. Alla är välkomna, vi är beroende av många medlemmar.

Medlemsavgiften för 2010 är 200 kronor och gäller hel familj boende på samma adress. Genom medlemskapet kan du ta del av våra aktiviteter och erbjudanden under året. Som medlem får du vår medlemstidning Solblänk. Du får också tidningen Barn & Cancer som ges ut av Barncancerfonden.

Medlemsavgiften betalas in på plusgiro 90 02 90-8 eller bankgiro 900-2908 senast 31 mars 2010. Använd inbetalningskortet som bifogas detta nummer av Solblänk eller betala via internet. Glöm inte att ange namn, adress och e-postadress på inbetalningen.

Redaktör Carins farväl

Detta är det sista nummer av Solblänk som jag arbetar med. Jag har varit redaktör för tidningen i 2 1/2 år. Det har varit glädjefyllt, arbetsamt och lärorikt. Många hälsningar till alla medlemmar och läsare från Carin Gottlieb.

Kampen och glädjen

Text och foto: Carin Gottlieb

Han är snabb och på språng. Blygsam men medveten. Innerlig och kraftfull. Enligt honom själv en som lägger näsan i blöt. Jarl von Kantzow, en viktig person i Barncancerföreningens historia.

Väggarna i hans kontor är täckta av blåa pärmar. Just nu vilar där ett skumt sken, det pågår fasadrenovering, huset är insvept i plast och persiennerna neddragna. Jalle byter till grå tofflor, föser undan några papper på skrivbordet och ställer själv första frågan Vem skriver du för? För Barncancerföreningens alla medlemmar. För alla som vill veta hur det var för 30 år sen.

Jalle tar en sväng bland pärmar. Hittar snabbt protokollet från det allra första mötet i det som skulle bli Föräldraföreningen för barn med blod- och tumörsjukdomar vid Karolinska sjukhuset. Knipsar det ur pärmen, ler och läser högt vissa stycken. Räknar upp namnen på dem som bildade första styrelsen. Begrundar tiden som var, går igenom de olika barnen hur det gick för dem. Håller i protokollet med stolthet och vördnad.

–Det är ett fantastiskt minne. Den känsla som uppstod under detta första möte och under alla möten framöver och hur personalen ställde upp var överväldigande.

Det var den 22 februari 1979. I barnklinikens föreläsningssal på Karolinska sjukhuset samlades på kvällen 120 personer till ett stormöte. Initiativtagare till mötet var Anders Krantz, förälder, som tillsammans med chefssjuksköterska Kirsti Pekkanen, Margareta af Sandeberg och överläkare Lars Åhström redogjorde för den uppkomna situationen. De som var där var föräldrar och anhöriga till sjuka barn och representanter för avdelning 8. Med var också en journalist från Dagens Nyheter.

Läget var akut. De som kom var alla chockade över beskedet de fått att avdelning 8 var nedläggningshotad. På avdelning 8 fanns fem platser avsedda för barn med blod- och tumörsjukdomar.

–Ingen, inte ens personalen, sa cancer på den tiden. Det var för otäckt att prata om.

Karolinska sjukhuset var på den tiden statligt och hade hela landet som upptagningsområde. Sjukhusledningen ansåg att platserna på avdelning 8 var för dyra och tyckte att barn från andra delar av landet skulle vårdas i sina hemlandsting. I och med att vårdresultaten blev bättre och bättre för barnen behövdes fler och fler platser. De som varit sjuka behövde följas upp. Alla på mötet var eniga om att det tvärtemot en nedläggning var en utökning av vården som behövdes. Ordförande föreslog att föräldrarna skulle bilda en föräldraförening och föreningens första stora uppgift var att verka för en specialistavdelning bara för barn med blod- och tumörsjukdomar och att denna avdelning skulle vara öppen för barn med dessa sjukdomar i hela landet.

Samarbete, kamp, konflikter, glädjefyllda kontakter. Allt har funnits med i Barncancerföreningen sedan starten för 30 år sedan. Jarl von Kantzow var med från början och har ett detaljrikt minne av åren som gått.

Ett starkt samarbete började mellan föräldrar och personal på avdelning 8. Chockade föräldrar som alla ville det bästa för sina sjuka barn. En intensiv period och hårt arbete med olika viljor ibland men alltid med barnens bästa som mål. Motståndet från ledningen var starkt och besvärligt. Ingenting var självklart. Men som Jalle säger tack vare motståndet kom all kamp och med kampen kom framgången för föreningen. Jalle berättar om de olika personer som alla har bidragit. Väl medveten om sin egen roll men helt ointresserad av att framstå som någon hjälte eller bli satt i främsta rummet.

–Att jag kom med i styrelsen från början berodde på att någon tyckte att det är väl bäst att ta med den där jäveln som sitter och skriker längst bak.

Skriker är svårt att tänka sig men orädd att säga sina åsikter tror jag. Och som jurist veta hur en förening måste skötas och en hel del livsvisdom och människokännedom också. Stad-

garna och målsättningarna som skapades då finns alltså. Syftet med föreningen är, såväl nu som alldeles från början, att vara nära individen och att stödja varandra och att se till att föreningens verksamhet lever vidare. Under sin tid i styrelsen var Jalle uppe på avdelningen minst en gång i månaden för att träffa nytillkomna föräldrar, informera och stötta dem och få dem att engagera sig. En viktig del med besöken på avdelningen var också för Jalle att känna att det han höll på med var meningsfullt.

Jalles son Gustaf, som i dag är 35 år, gift med Sandra och pappa till Albert åtta månader, var fyra år när han i slutet av 1970-talet fick diagnosen akut lymfatisk leukemi. Familjen var i fjällen för att åka skidor men Gustaf var hängig och snorig och orkade ingenting. Dagarna gick och han blev inte bättre. Väl hemma gick mamma Christina iväg med Gustaf till doktorn som tog blodprov och skickade iväg dem direkt till Danderyd. Några timmar där i oro och ovisshet, fick besked om sjukdomen och redan samma kväll till avdelning 8 på Karolinska.

– Där träffade vi överläkare Lars Åhrström, en makalös person. Vi visste ingenting, var inte alls vana vid det här. Men vi blev omhändertagna på ett fantastiskt sätt. Lars Åhrström kunde verkligen konsten att ta hand om barn men även om oss vuxna.

Det rasslar utanför fönstret av byggarbetet. Telefonen ringer och Jalle börjar svara innan han ens har luren vid örat. Samtalet handlar om tennisen samma eftermiddag. Viktigt att hålla sig i form.

Jalle på språng till kopieringsapparaten och jag får en kopia av det första protokollet. Originalen in på sin plats i pärmen igen. Ett papper från en tid som var. Starka, tydliga minnen, starka känslor. När Jalle lämnade styrelsen 19 år senare fanns inte bara Barncancerföreningen i Stockholm utan även sex ytterligare barncancerföreningar i Sverige och Barncancerfonden med över 600 miljoner kronor avsedda för forskning. Allt präglat av bland andra Jalle.

– Detta är det bästa och viktigaste jag har gjort i mitt liv. Jag är lycklig över att jag skötte pengarna så pass bra.

En av de viktigaste uppgifterna när föreningen bildades var just att skaffa fram pengar. En liten ekonomisk grupp i föreningen med Jalle i spetsen drog igång. Att det blev Jalle berodde enligt honom själv på att ingen annan ville ha det uppdraget. Arbete, vänskap och uppfinningsrikedom präglade gruppen som förutom Jalle bestod av Bengt Nordqvist och Ulf Åberg. Tidiga morgnar hemma hos familjen Nordqvist, frukostmöten innan den ordinarie arbetsdagen tog vid. Första året var mycket intensivt. Första stora insamlingen till föreningen var Skansen-dagen i september 1979. Upptäckanden, försäljning, auktion. På en dag samlades 100 000 kronor in till föreningen.

– Det var Bengts fru Kicki som skötte kontakten med Skansen, hon drog ett jättelass.

Arbetet med föreningen lönade sig. Avdelning 8 fick vara kvar och började renoveras dagen efter Skansen-dagen. I styrelsen ingick människor med olika yrken, med viss övervikt för elektriker, vilket var bra inte minst vid ombyggnaden. Avdelningen har sen dess växt och heter numera avdelning Q84 och finns på Astrid Lindgrens Barnsjukhus.

Nästa stora utmaning kom drygt ett år efter första mötet. Karolinska sjukhuset som var statligt skulle bli landstings-sjukhus och de kontakter som föreningen hade etablerat med socialdepartementet, på minister- och statssekreterarnivå, skulle kunna gå förlorade. Detta fick till följd att styrelsen beslutade tre viktiga saker. Man ville skapa en riksorganisation, skapa systerföreningar runt om i Sverige och sist men inte minst en fond som kunde ta hand om pengarna och lägga dem där forskningen kring barncancer fanns. Föreningen lyckades med alla dessa mål, över förväntan.

Jalle jobbade ständigt med föreningen och fonden förutom sitt vanliga arbete som jurist. Han berättar kärleksfullt om alla trevliga fantastiska människor han har mött men också om motgångar. Noga med att framhålla allas insatser men förnekar inte att det till exempel var han som låg bakom Barncancerfondens gala i Konserthuset som blev upptakten

till fondens kampanj "En krona från varje svensk", en slogan som Jalle hittade på.

– Men det är klart att jag har offrat en del genom åren och det har min fru Christina också. Jag har jobbat enormt med det här.

Christina fick ta allt hemma. Det har satt spår i familjen.

Jalles engagemang i föreningen och fonden men också i sin egen familj, Christina och de tre barnen Nadja, Johan och Gustaf, går inte att ta miste på. Nu har han även barnbarnen Albert och Casimir, familjerna bor i samma hus som kontoret, Jalle träffar dem varje dag. Drivkraften i arbetet med föreningen och fonden var att det kändes positivt att jobba med något som kändes riktigt.

– Något av det allra finaste med jobbet var att kunna plocka upp människor som var illa hanterade av livet. Till exempel någon som inte hade råd att betala medlemsavgiften och som istället fick en uppgift och på det sättet bidrog.

Det är något smittande positivt över Jalle. Han pratar gärna om andra människor som är välmöblerade i huvudet men hans eget möblemang är dessutom mycket spännande, liksom möbleringen på kontoret. Kristallkrona över kopieringsapparaten och Jalles pappa på släktporträtt vakar över rummen som när barnen var riktigt små var familjens bostad. Kanske går flytten tillbaka en dag. Många stickspår under samtalet som alla ger vidden av Jalle.

– Jag är en sån person, är jag engagerad så är jag det verkligen. Det spelar ingen roll om det är att gräva ett avlopp eller sitta på styrelsemöte.

"tack vare motståndet kom all kamp och med kampen kom framgången"

Elsa Landgren

16 år

Går första året på Frans Schartaus gymnasium. Aktuell med text om hur det kan vara att ha cancer.

Bor i lindblomsgrönt hus.

Tycker om skolan, sin hund Nixon, pojkvännen Fredrik.

Duktig på photoshop.

Karaktärsdrag viljestark, filosofisk, klok.

Opererad och behandlad för medulloblastom under tre år, frisk sedan några år.

Betydde mest under sjukdomen alla tre storsystrarna.

Har kakelugn i sitt rum.

Har en glad och en sorgsen sida, vågar visa båda.

Tycker inte om när det är kallt.

Vill bli web-designer.

Var i julas på bröllop på Nya Zeeland.

Foto: Carin Gottlieb

Att vakna med cancer

Text: Elsa Landgren

Jag vaknade upp i ett litet rum. Pappa och mamma stod lutade över sängen. Jag kräktes i påsen som låg bredvid mig och somnade om. Jag hade bandage runt hela huvudet och en massa slangar hit och dit. Jag kunde inte prata inte röra mig, utan bara ligga där och sova. Ibland vaknade jag för att kräkas, inget mer. Jag såg mammas och pappas vaga silhuetter. Det var ingen annan i rummet. Jag vet inte hur jag kom därifrån men nästa gång jag vaknade var jag i rummet på avdelningen där jag varit innan operationen. Efter ett tag kom mina tre systrar Astrid, Tora och Ragna. Jag ville säga "hej" och krama dem men lyckades inte forma ljuden i min mun och få dem över mina läppar. Jag insåg att jag inte kunde prata och mina ögon slöts igen och jag somnade.

Jag hade fått en cd-skiva av mina systrar som jag brukade lyssna på under dagarna på sjukhuset. Det var många olika barnlåtar som jag brukade sjunga med i och eftersom jag ännu inte hade fyllt nio år, vilket jag skulle göra inom några dagar, uppskattade jag låtarna och alla roliga presenter jag fick. Jag fick tiotals gossedjur av olika kompisar, mammas jobb och släkten. Till och med mammas jobb i USA skickade stora nallebjörnar för att pigga upp mig. Till slut var hela min säng full med gossedjur. Sen kom min nioårsdag. Att fira sin födelsedag på ett sjukhus är inte lika hemskt som det låter. Personalen kom in och sjöng för mig på morgonen och jag fick en nalle som jag döpte till Ylva. Det som var hemskast var att jag själv inte kunde prata och därav inte kunde tacka för presenterna som jag fick. Jag kunde inte ens öppna dem själv utan var tvungen att ta hjälp utav mina systrar.

De närmaste dagarna kom det in folk hela tiden som ville besöka mig eller prata med mamma och pappa. En utav dem var en arbetsterapeut som gav mig en "ja-och-nej-knapp". De ville att jag skulle trycka på ja eller nej knappen när de frågade mig något. De knapparna fick jag behålla tills jag kunde prata. Det kom också in en lekterapeut och massa andra men allra bäst gillade jag musikterapeuten som kom och sjöng för mig. Jag gillade själv att sjunga och jag hade övat oerhört mycket inför luciakonserten i skolan som jag nu inte kunde vara med på. På Luciamorgonen var mina systrar hos mig och lussevakade. De sjöng min favoritlåt Nu tändas tusen juleljus. När de hade sjungit den första versen fyllde jag i med de andra. Det var en helt otrolig känsla att kunna sjunga och jag trodde först inte det var sant men det var 100% min röst. Det tog någon dag till innan jag kunde prata tydligt. Några dagar efter att jag börjat prata igen beslöt doktorerna att jag var frisk nog att få åka hem och spendera julhelgen hemma. Jag satt dock fortfarande i rullstol och var mer eller mindre förlamad i nedre delen av kroppen och kunde inte koordinera mina rörelser. Vi fick helt enkelt packa in rullstolen i bagageluckan

och jag själv blev inlyft i passagerarsätet.

Jag sov hela bilresan hem. I huset väntade mina systrar och min hund på mig. De hade gjort i ordning god mat men jag åt inte så mycket och de matade mig för att jag åtminstone skulle få i mig lite näring. Jag förstår inte riktigt hur jag klarade mig den perioden när jag kom hem. Min familj måste ha hjälpt mig obeskrivligt mycket. Dagen efter min hemkomst var familjen bortbjuden till våra grannar på glöggfika. Jag kunde bara sitta i min rullstol och dricka julmust, jag åt även några julknäck. Just när jag hade munnen full med julmust fick jag en skrattattack så julmusten sprutade ut över hela mig. Eftersom jag själv inte kunde torka upp så gjorde mina systrar det åt mig. De ställde alltid upp för mig och jag förstår att det måste ha blivit jobbigt i längden.

Runt nyår lärde jag mig gå men jag var fortfarande tvungen att hålla i någonting. Jag gick runt i hela huset och höll i bord och stolar. När jag blev trött satte jag mig ner på golvet och myste med Nixon, min älskade hund. Min yngsta storasyster tyckte att det var jättekul när jag lärde mig gå eftersom hon då kunde sno min rullstol för att köra rullstolsrally där hemma.

När skolan började igen sa de att jag inte behövde gå om jag inte orkade men jag var bestämd och mycket envis. Jag och mamma gick till skolan varje dag fast till en början orkade jag bara vara kvar halva dagen.

Min behandling började strax efteråt. Jag åkte och strålades varje dag i 6 veckor och hade 8 cellgiftskurer. Var sjätte vecka låg jag inne på avdelningen eftersom man inte kan få sina cellgifter hemma. Det hände även att jag var tvungen att få blodtransfusioner och trombocyter för att mina blodvärden var låga. Jag fick även vinkristin 2 veckor efter varje gång jag legat inne men då behövde jag inte stanna på sjukhuset särskilt länge. Med den här behandlingen så var det kämpigt att gå till skolan men jag var envis som en åsna och tvingade iväg mig själv till skolan. Jag ville inte komma efter i skolarbetet och framför allt ville jag vara som alla andra som kunde gå till skolan och ha roligt med kompisar.

Mina behandlingar var jobbiga men ibland kom mina systrar på besök, vilket hjälpte mig mycket. Det blev lättare då. Självklart betydde det någonting att mina föräldrar var där men det är ändå inte samma sak som systrar. Jag gick ofta ner till lekterapin och när jag inte orkade något annat låg jag i sängen och läste Bamse eller lyssnade på cd-skivan jag fått av mina systrar. Dagarna gick och jag blev bättre och bättre för var dag som passerade.

År 2005 blev jag friskförklarad men jag har fortfarande bestående men.

Årsmöte

Kallelse till årsmöte i Barncancerföreningen i Stockholmsregionen

Lördag 20 mars klockan 13.00

Upplands Väsby Kulturhus Centralvägen 9, Upplands Väsby

1. Mötets öppnande
2. Fastställande av röstlängd
3. Fråga om mötets behöriga utlysande
4. Val av ordförande för årsmötet
5. Val av sekreterare för årsmötet
6. Val av två protokolljusterare tillika rösträknare
7. Föredragning av styrelsens verksamhetsberättelse samt resultat och balansräkning
8. Föredragning av revisorernas årsberättelse
9. Fråga om beviljande av ansvarsfrihet för styrelsen
10. Val av styrelseordförande, mandattid 1 år
11. Val av styrelseledamöter och suppleanter, mandattid 2 år
12. Val av revisorer och revisorssuppleanter, mandattid 1 år
13. Val av lekmannarevisor, mandattid 1 år
14. Val av valberedning
15. Fastställande av medlemsavgift
16. Annat ärende som av styrelsen, enskild styrelseledamot eller medlem hänskjutits till mötet
17. Mötets avslutande

Erforderliga handlingar för genomgång av verksamhetsåret 2009 finns tillgängliga på föreningens hemsida www.barncancerforeningen.se/stockholm

Vill du vara med och bestämma?

Inför årsmötet arbetar valberedningen med att få ihop en styrelse inför kommande verksamhetsår.

Om du vill delta i styrelsen eller känner någon medlem som vill delta (personen ska vara tillfrågad) så kontakta Valberedningens sammankallande Anders Petersson anders.petersson@barncancerfonden.se

Vinterfest

Alla medlemmar är hjärtligt välkomna till Vinterfesten i samband med årsmötet.

Lördag 20 mars klockan 13.00

Upplands Väsby Kulturhus Centralvägen 9, Upplands Väsby

Mat, dryck, kaffe, lotter och underhållning (Aya Baya Band och hemlig gäst)

Anmäl er (namn, adress, tfn, antal vuxna o barn under 15 år) senast 10 mars till carinahalfvards@hotmail.com